

LYDIA ROOD
BLAUWTJE

Leopold / Amsterdam

Eerste druk 2020

© 2020 tekst en illustraties: Lydia Rood

Omslagontwerp: Nanja Toebak

Omslagbeeld: Nilufer Barin / Arcangel

Uitgeverij Leopold, Amsterdam/www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7817 7 / NUR 284/285

www.kinderboeken.nl

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc®-keurmerk.

Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

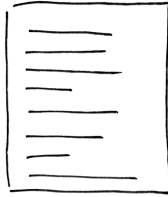
Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Voor Anneke

I'd choose this one for you, too

notitie

Achteraf geloof ik dat ik alles fout heb gezien. Of niet? Ik haal mijn kastje met negen laatjes leeg. Kralen eruit, ministek weg, wol en alle andere zoi. Ruimte maken voor woorden, gedachten, herinneringen. Vragen, ook veel vragen. Ik stop alles wat ik heb in die laatjes. Wat ik bedenk, wat ik krijg, wat ik bewaard heb, wat mensen tegen me zeggen, alle krabbels. De stomme dingen die ik heb gedaan, en waarom ik ze heb gedaan. En dan sorteer ik de boel, alles in de laatjes. Orde! Orde in mijn hoofd. Misschien dat ik dan ga snappen waarom ik het ook deze keer weer zo nodig moest verkloten. Waarom ik in geen enkele groep pas. Waarom ik altijd word uitgekotst.

Of tenminste – waarom ik dat idee heb. Misschien vergis ik me wel helemaal? In Beer, in Hella?

Best logisch dat ik háár niet begrijp – ik bedoel, mijn eigen moeder. Maar ik snap mezelf ook niet. Waarom zou iemand als ik vrienden hebben, waarom zou een jongen van me houden? Maar ik snap óók niet waarom ze me met de nek aankeken. Hoe het nou eigenlijk zat op dit herfstkamp voor autisten. Met mij. Met mij en de anderen.

Ferdi zegt altijd: 'De hel, dat zijn de anderen.' Nou, inderdaad. Die stomme vader van mij heeft soms gelijk. De hel, dat waren de andere begeleiders van dit kamp. De autisten niet, die zijn duidelijk. Voorspelbaar. Ze doen je niet expres pijn.

Het kastje met de negen laatjes wordt mijn spiegel. Misschien, als ik alles achter elkaar lees...? Misschien.

Ik moet alles printen en ordenen, al die chats en mailtjes en valentijnskaarten en koelkastbriefjes en losse snippers en bier-viltjes en notities in mijn telefoon. En misschien moet ik ook eens door mijn Zeer Geheime Doos met rouwkaarten vlooien. Dan moet er toch iets uitkomen van een verklaring, of tenminste een profiel. Iets meer dan: Liesbeth, 19, student communicatie; hobby's: lezen, dansen, seks en voetballen; beste eigenschap: openhartigheid; slechtste eigenschap: openhartigheid, soms per ongeluk even single; allergisch voor: dronken gasten; dol op: brownies; lievelingskleur: blauw.

Survivalkamp toen ik 13 was, thuis, de klas. De lotgenotengroep toen ik 17 was, na het Incident (n.h.I.). Zet mij in een groep en ik ga raar doen. Ik schaam me dood, maar dat is achteraf. Achteraf is alles makkelijk, dan zie je alles van de andere kant.

Met mijn negen laatjes ga ik leren om vóóraf te zien hoe het moet. Hoe ik moet zijn. Ik vergis me zo vaak. Ellis zei: 'De eerste keer dat ik jou zag, vond ik je raar. Gek. Je was precies het soort kind waar ik niet van houd. Lawaaierig.'

Dat kwam nogal binnen. Tot ik bedacht dat Ellis en ik al jaren vriendinnen zijn. Zeven jaar nu al. Dat ze dat zei, van gek en raar, dat telt dan toch niet meer?

Het komt door Hella, zij heeft me in die stand gezet. De Liesbeth-deugt-niet-stand. Alles wat mijn moeder zegt, lijkt neer te komen op kritiek. Afkeuring. Alsof ze me zó aan de straat wil zetten. Alles, ook als ze glimlacht. Soms lacht ze me gewoon midden in mijn gezicht uit, zoals die avond zeven jaar geleden dat ik helemaal stuk thuiskwam, frommelig van liefdesverdriet. Ze lachte erom, midden in mijn gezicht.

Maar er zijn raadsels. Tante B. vertelde me wat Hella's lievelingskleur is (ik dacht bruin). Ik kon het bijna niet geloven. Dezelfde als de mijne? We lijken helemaal niet op elkaar. Voor geen meter. Hella zou nooit schreeuwen of met dingen smijten, bijvoorbeeld. In een groep zit ze met haar hoofd schuin te luisteren, in plaats van haar nek uit te steken, zoals Ferdi en ik. Hella gaat dan ook nooit op haar bek. Iedereen vindt haar lief. Lief!

Ook uiterlijk ziet nooit iemand ons voor moeder en dochter aan. Zij tenger en plooibaar, ik hoekig en sterk. Maar misschien lijken we meer op elkaar dan ik denk?

Raadsels! Zoals het fotootje in mijn handen: ik, een paar weken oud, op Hella's arm, met een raar blauw mutsje op. Hella heeft ander haar, maar ik herken de uitdrukking op haar gezicht: kritisch.

En toch moet ik glimlachen. Ik kan het niet tegenhouden, er zit een soort bubbel in mijn borst die naar buiten wil. Waarom? Is het dat idiote mutsje? Een blauw mutsje, voor een meisje! Daar begon het al mee. Maar hoe komt het dan dat dit fotootje me zo blij maakt?

Oké, negen laatjes dus, met etiketten, zo:

Achteraf
alles wat ik nu weet en eerst niet

Beer
alles over mijn vriend (en liefde) (en seks)

Checken
alles wat ik niet weet of wat misschien anders
zit dan ik denk

Dood
over de zwarte wanhoop

Echt gebeurd
alles waarin ik me niet vergis

Fouten
mijn vele stomiteiten

Gemiste kansen

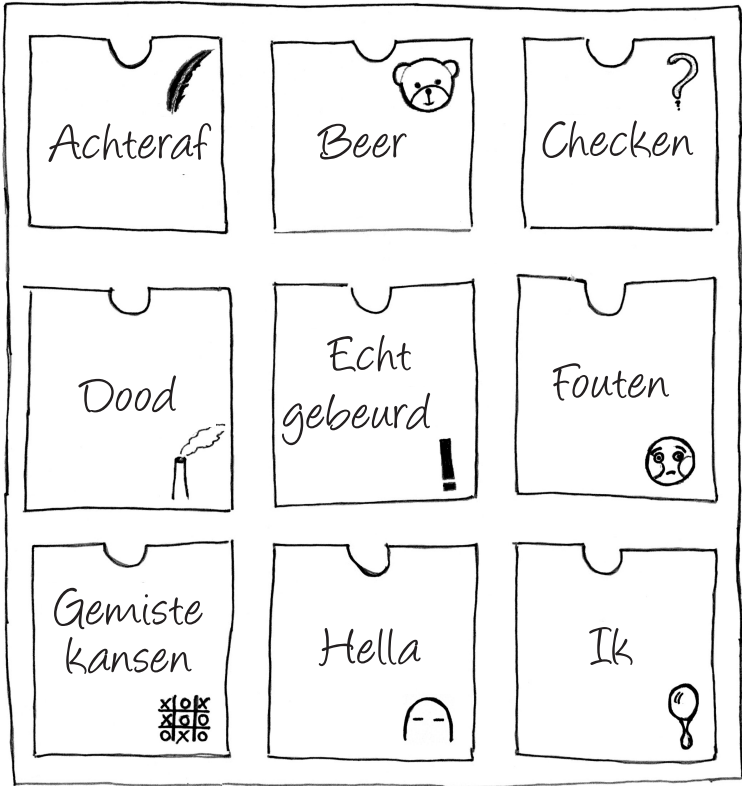
Hella
over mijn onmogelijke moeder (en haar
onmogelijke dochter) (helaas) (twee keer)

Ik
wat ik denk, wie ik ben, wie ik denk dat ik ben

Pff! Dat ik er zin in heb! Maar ik heb toch tijd nu: met griep thuis en Hella sleept bouillon en paracetamolletjes aan. En anders ga ik alles pas lezen als ik 60 ben of zo. (Oma Liesbeth, haha! Zal ik toch eerst moeten zorgen voor een man die niet gillend wegrent.)

Ik leg ook alles op volgorde, zo:

chat

- Liesbeth: Wat doe je?
- Ellis: Ik was bezig mijn haar te drogen.
- Liesbeth: Heb je even? Je haar droogt ook vanzelf op.
Kleinere voetafdruk :p
- Ellis: Wat is er dan?
- Liesbeth: Ze hebben me gevraagd voor een kamp. Als begeleider van jongeren met autisme.
- Ellis: Jou? Daar heb je toch helemaal geen ervaring mee?
- Liesbeth: Eh? Ik zorg al voor mijn lijpe broertje en zusje sinds ik drie ben.
- Ellis: Autistische broertje en zusje.
- Liesbeth: Je bedoelt sorry?
- Ellis: Ja, sorry, natuurlijk heb jij ervaring. Maar ik weet niet, hoor. Is dat wel iets voor jou?
- Liesbeth: Er gaan ook allerlei gasten mee die ervoor studeren.
Psychologen en zo. Ik hoef niet in mijn eentje!
- Ellis: Ja maar toch. Jij tussen die types?
- Liesbeth: Wil jij niet mee?
- Ellis: Het is herfstvakantie, mijn ouders gaan met mijn

- zusje naar de zon. Ik mag mee als ik wil. En anders blijf ik in Amsterdam, braaf colleges volgen. Autisten begeleiden, nee hoor.
- Gaan je broertje en zusje mee?
- Liesbeth: Janne misschien wel. Wessel trekt zoiets niet, veel te onrustig.
- Ellis: Blijft je geliefde in Amsterdam?
- Liesbeth: Nee, ze hebben Beer ook gevraagd. Dus wat kan er gebeuren?
- Ellis: Met jou weet je het nooit.
- Liesbeth: Hoe bedoel je dat? Zeg wat je denkt.
- Liesbeth: Nou?
- Ellis: Ik denk niks.
- Liesbeth: Ik hoor je hier. Je denkt dat ik het niet trek. Maar Beer is er ook, en daarbij: ik kan wel zonder zijwieltjes, hoor.
- Ellis: Dat Beer daar zin in heeft, trouwens.
- Liesbeth: Hij kan geen nee zeggen tegen Ferdi. Ze zitten een beetje omhoog, geloof ik. Er was iemand die het zou leiden, een deftige orthopedagoog, maar die kan opeens niet meer. Nou willen ze Beer de leiding geven. Van het hele kamp.
- Ellis: Nou, daar is hij bezig genoeg voor.
- Ellis: Sorry.
- Liesbeth: Beer kan heel goed organiseren. En hij is heel praktisch, veel praktischer dan ik.
- Ellis: Ja, Beer is geweldig.
- Liesbeth: Hou jij je even in!
- Ellis: Nee, ik meen het eigenlijk gewoon. Beer blijft kalm. En kritiek doet hem niks. Stoïcijns.
- Liesbeth: Niet zoals ik, bedoel je.
- Ellis: Dat bedoelde ik niet. Maar dan nog, Lies. Ik zou niet gaan als ik jou was.
- Liesbeth: Zit je nou nog steeds te stressen over mij? Het is 2,5 jaar n.h.l. hoor. Ik ben nu volwassen.
- Ellis: Na het Incident? Daar dacht ik helemaal niet aan.

Liesbeth: Niet liegen. Je lijkt mijn moeder wel.
Ellis: Wil Hella niet dat je gaat?
Liesbeth: Ze fronst. En ze zwijgt. Dat zegt genoeg.
Ellis: Kun je haar ook horen denken?
Ellis: Grapje.
Liesbeth: 't Is dat je het erbij zegt.
Ellis: Wil Beer jou wel mee hebben?
Liesbeth: Hou op! Ik ben niet melaats! Van Beer moet ik juist mee. Hij hoopt op een tweepersoonsbed.
Ellis: Je moet mee voor de seks?
Liesbeth: Ik ben zijn beste vriend.
Ellis: O ja. Ja, dat klinkt een stuk beter. Dus jij gaat voor hem.
Liesbeth: Nee, man.
Ellis: Maar waarom ben je er zo op gebrand? Wie organiseert het?
Liesbeth: Dat kamp? Misja. Namens die club van ouders.
Ellis: Aha! De heilige stiefmoeder! Maar je kunt toch nee zeggen?
Ellis: Zeg het af, gek. Misja overleeft het wel.
Liesbeth: Misja heeft me niet voor niks gevraagd. Voor haar ben ik een wonder van geluktheid. Haar eigen zoon is – nou ja, hij kan er niets aan doen. Maar je hoort hem van verre aankomen.
Ellis: En dan moet jij voor hem zorgen zeker.
Liesbeth: Dat kan ik heus wel!
Ellis: Jaja, stil maar. Je bent een wonder van geluktheid. En ook nog volwassen, tjongejonge.
Ellis: Maar even serieus. Dus je gaat een week colleges missen om op die minder gelukte stiefbroer te passen? Alleen om te slijmen met zijn moeder?
Liesbeth: Hoe bedoel je?
Ellis: Dat weet je best. Waarom moet Misja jou per se aardig vinden? Het is maar een stief, hoor. Zij moet moeite doen voor jou. Jij bent het bonuskind.
Liesbeth: Nou, het is wel fijn om eens iemand te hebben die

niét aan me twijfelt. Zoals iedereen verder.

Ellis: Beer ook?

Liesbeth: Hij zegt dat ik moeilijk ben. Labiel.

Ellis: Ik zeg niks.

Ellis: Sorry, tere snaar.

Ellis: Het was maar een grapje. Denk er een vette smiley bij.

Ellis: Doe niet zo flauw, Lies.

Ellis: Mok je?

Ellis: Nou, wat jij wil, hoor.

Liesbeth: Ha lievie, denk je dat ik nee moet zeggen tegen dat kamp?

Beer: Nee. Zeg ja

Liesbeth: Maar kan ik dat wel?

Beer: Dat merk je vanzelf. Niet zeuren Bet

Liesbeth: Oké, dan gaan we samen.

Beer: Daar ging ik van uit. Beer en Bet

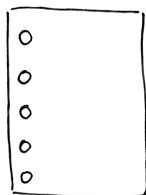
Liesbeth: ... tegen het soepie :) Ik hou van je.

Beer: Same here

Meer hierover!

Zie

lijstje

*(ik heb een lijstjesfiep, dankzij een of andere lijpe therapeute)
(oké, misschien heeft ze me wel geholpen)
(trouwens, Hella maakt ook lijstjes. erfelijk belast?)*

liedjes die Beer zingt onder de douche

- My girl – vorige zomer, en de hele winter. een nummer, zegt Beer, van ‘Otis die dood is’. (?) klinkt wel groovy. als dat een woord is.
- You’re some kind of wonderful – zong hij sinds we elkaar kenden tot ik in het ziekenhuis lag n.h.I. het is een oud nummer, zijn vader kent het ook. ik vroeg me natuurlijk elke keer af wat voor soort wonderful ik dan wel was ><
- Us against the world, van Coldplay – zong hij steeds nadat de therapie n.h.I. was afgelopen en we officieel besloten hadden het samen vol te houden. opnieuw gehoord toen we hadden afgesproken het kind weg te halen als ik zwanger zou zijn. hij begon het weer te zingen op de dag dat ik ongesteld was geworden.

- Strange days – zong hij ook in die week dat we wachtten op de verlossende bloeddruppel. Doors, favoriet van Ferdi.

*(bedoelt Beer iets met die liedjes?
moet ik beter op de teksten letten?)*

Meer hierover!

Zie ?

